

nepravidelné a kratší jednoho týdne zásadně je podrobena pojištění podle § 2, a přispěl tak k výkladu pojmu práce příležitostně potud, že implicitě vyslovil, že pojmy zaměstnání nepravidelného a krátkodobého se nekryjí s pojmem zaměstnání příležitostného. Nemohl proto nejv. správ. soud uznati důvodnou námitku stížnosti, že úřad, nesprávně si vykládaje pojem práce příležitostné, přilížel jen k životnímu postavení zaměstnanců a nikoli k povaze pracovního poměru. Pokud lze v uvedené námitce spatřovati výtku vadnosti dotyčného zjištění žalovaného úřadu, třeba dodat ještě toto: Zaměstnání uvedené v § 2 zák. č. 221 z r. 1924 lze hodnotiti za příležitostné jen tehdy, jsou-li in concreto dány veškeré pojmové znaky práce příležitostné, jak byla shora definována. Zdali o takové zaměstnání jde, řeší si policejní trestní soudce jakožto část skutkové podstaty inkriminovaného činu. V daném případě měl úřad před sebou nesporné okolnosti, že zaměstnanci, o něž jde, jsou nádeníci odkázaní na pracovní výdělek a že v podnikání stěžovatelově (čištění mlýnského potoka), jež vyžadovalo doby tři týdnů, byli zaměstnání každý nejméně tři dny. Hodnotě tyto okolnosti dospěl, jak shora uvedeno, úřad k úsudku, že nešlo o zaměstnání příležitostné, tedy o zaměstnání nahodilé, ojedinělé. Že by tento úsudek, který jest výsledkem hodnocení skutkových okolností, zřejmě byl mylný, logicky nemožný, nejvyšší správní soud nalézt nemohl, přes tuto mez však jeho věcnou správnost se zřetelem k ustanovení § 6 zákona o správním soudě tento soud přezkoumati nemůže. Nemohl proto stížnosti ani po této stránce přisvědčiti.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 3. září 1929, č. 16.128/29.)

K § 282, odst. 2, zákona č. 221/1924 Sb. z. a n. — Předpisem § 282 zákona čís. 221/24 byl zbaven platnosti dnem účinnosti tohoto zákona mimo jiné i zákon o nemocenském pojištění dělníků ze dne 30. března 1888, čís. 33. ř. z., jakož i zákony jej pozměňující a doplňující. Dle odstavce 2. tohoto § 282 jest však uvedených předpisů i nadále použití při rozhodování podání, stížností a sporů, jež byly podány nebo zahájeny přede dnem, kdy nabudou účinnosti ustanovení tohoto zákona o pojištění nemocenském. Stížnost, jak shora uvedeno, snaží se dovoditi, že předmětný spor byl zahájen již v roce 1923 žádostí okresní nemocenské pokladny ve Znojmě toho obsahu, aby firma Max Drahozal byla uznána povinnou jí doplatiti příspěvky za Růženu Bauerovou po dobu, po kterou byla pojištěna u nepříslušné nemocenské pokladny soukromých úředníků a zřízců v Praze. Spor tímto podáním zahájený byl — jak stížnost sama přiznává — vyřízen pravoplatným rozhodnutím kompetentního správního úřadu, tedy skončen meritorně i formálně. Zda úřad postupoval správně, když se omezil při svém tehdejší rozhodování na petit okresní nemocenské pokladny, či zda měl, jak stížnost míní, ex officio se zabývati „celým sporným komplexem“, t. j. vyřešiti i otázku vzájemných nároků stěžujících si pojišťoven, nepadá v dnešním sporu na váhu, rozhodným jest, že tu je pravoplatné rozhodnutí onen předchozí spor definitivně vyřizující. To třeba předpokládati, když ani stížnost netvrdí, že by tu bylo šlo o rozhodnutí mezitímní nebo dílčí, jímž zahájený správní proces ukončen nebyl. Z toho se však nutně podává, že vznesle-li se po onom pravoplatném rozhodnutí na spor otázka, byt i s předmětem předchozího sporu souvislá, nepokračuje se s hlediska správně-procesního ve sporu dřívějším, nýbrž zahajuje se tím spor nový, a to i tenkrát, kdyby úřad byl snad neprávem touto otázkou v předchozím sporu se nezabýval. Než v daném případě jde o věc novou nejen s hlediska procesního právě vytčeného, nýbrž — jak úřad správně uvedl — i po stránce věcné, ježto tu jde o jiný petit a jiný předmět sporu. V prvním sporu šlo o otázku, zda Růžena Bauerová zůstala i po přestupu ke stěžující si pojišťovně členem

okresní nemocenské pojišťovny ve Znojmě. Tento spor byl vyřízen pravo-
platným rozhodnutím kladně. Ve druhém sporu jde o otázku, zdali okresní
nemocenská pojišťovna ve Znojmě jest povinna stěžovatelce nahraditi
eventuelní výlohy vzniklé této nepřislušným pojištěním Bauerové, tedy
zcela jiný petit nejen co do materiálního podkladu, nýbrž i jiný s hlediska
norem kompetenčních, ježto pro prvý spor byla v nemocenském zákoně
z roku 1888 příslušnost normována § 41, pro tento § 66. Ostatně zásada
oficiosnosti, ovládající řízení správní, neznámá, že by úřad byl povinen
pečovati ex offio také o ochranu individuálních zájmů stran a rozhodovati
o nárocích, jež strana vůbec neuplatní, anebo dokonce starati se o to,
aby o nich rozhodl příslušný úřad. Tato starost i v řízení správním jest
ponechána stranám, ba úřad nemůže ani rozhodovati o nárocích stran,
podléhajících jejich volné dispozici — a o takový nárok tu zajisté jde —
nedomáhá-li se toho strana (srovnej judikát B čís. 355). Z těchto úvah
plyne, že žalovaný úřad právem vyslovil, že nelze považovati spor
vznesený podáním ze dne 4. října 1926 za pokračování sporu zahájeného
v roce 1923 o pojistnou příslušnost Růženy Bauerové, a že důsledkem toho
právem potvrdil výrok, jímž zemská správa politická v Brně prohlásila
se za nepřislušnou věcně rozhodovati o žádosti ze dne 4. října 1926
z důvodu, že v době té § 66 nem. zák. z roku 1888 již neplatil.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 12. září 1929, č. 16.769/29.)

K §§ 31 a 33 nemocenského zákona. — Pojistné pří-
spěvky nutno platiti i po dobu nemoci, dokud nedojde
k řádnému odhlášení zaměstnance. — Okresní nemocenská
pokladna v Roudnici předpisovala stěžující si firmě v letech 1921 až 1924
nemocenské pojistné příspěvky i za období, kdy pojištění dělníci firmy pro
nemoc nepracovali. K námitkám firmy vyslovila okresní správa politická
v Roudnici výměrem z 23. září 1924, č. 37.585, že stěžující si firma není
povinna okresní nemocenské pokladně v Roudnici platiti nemocenské
příspěvky po dobu, kdy dělníci firmy byli nemocní a jako takoví okresní
nemocenské pokladně ohlášení. Zemská správa politická v Praze rozhod-
nutím z 27. listopadu 1924, č. 424.151, vyhověla odvolání okresní nemo-
censké pokladny a vyslovila, že stěžující si firma je povinna za své
zaměstnance, byť onemocnělé, platiti příspěvky tak dlouho, dokud nepro-
vedla řádné odhlášení ve smyslu §§ 31 a 33 nemoc. zák. Ministerstvo
sociální péče naříkaným rozhodnutím toto rozhodnutí zemské správy
politické potvrdilo z jeho důvodů, k nimž připojilo: „Pojistně povinný
pracovní poměr ve smyslu § 1 nemoc. zák. nekončí pouhým přerušením
prací, ať následkem nemoci, dovolené, stávky a pod., nýbrž je třeba, aby
pracovní poměr byl zrušen také právně výpovědí nebo prohlášením
o zrušení poměru pracovního bez výpovědi, eventuelně konkludentními
činy, z nichž by byl zřejmě patrným úmysl poměr pracovní také právně
zrušiti. Z okolností, že nemocenské pokladně, ať již dělníkem, ať zaměst-
navatelem ohlášeno bylo pouze onemocnění zaměstnancovo, nedá se
vůbec usuzovati, zda byl nebo nebyl zrušen poměr pracovní. Odvolatelka
také ani netvrdila, že poměr pracovní byl zrušen právně, a namítala, že
pojistná povinnost, tedy i povinnost platiti příspěvky, přestala nevykoná-
váním prací následkem nemoci. Je proto povinna odvolatelka platiti
pojistné příspěvky až do právního přerušení pracovního poměru a až do
odhlášky o tom, že takové přerušení nastalo...“ Stížnost navrhuje
zrušení tohoto rozhodnutí pro nezákonnost, dovolává se především § 1
nemoc. zák. stanovícího, že pojištěnec — tedy povinný pojištěním a hraze-
ním jeho břemen — jsou osoby, jež vykonávají práce a služby na
základě poměru pracovního, služebního neb učňovského... a dovozuje
ze stylisace tohoto předpisu, z okolností, že v zákoně není nikde stano-
veno, že za období nemoci jest platiti příspěvky, a z analogie jiných
zákonů, zejména zákona o pojištění u bratrských pokladen, zákona